

Arrest

nr. 180 356 van 5 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HEIMANS, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 september 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 augustus 2015 en dient op 5 augustus 2015 een asielaanvraag in.

Op 8 april 2016 en op 20 mei 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 8 juni 2016 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalisch nationaliteit te bezitten en tot de Jareer clan, subclan Shiidle te behoren. U werd op 23 september 1995 geboren te Mogadishu waar u gans uw leven in het district Waberi woonachtig was. U ging van uw 8ste tot uw 18de naar school en ontving een diploma van de secundaire school. In 2013 begon u te werken als schoonmaker voor de overheid in het district Waberi. In 2014 begon u uw eigen studio waar u in een ruimte cassetten verhuurde, in een andere ruimte een fotostudio had onder gebracht en in een derde ruimte mensen de gelegenheid gaf shisha te roken. U werkte samen met uw vriend A. U haalt enerzijds problemen aan met de Abgal clan, en meer specifiek een man genaamd M. Op de dag van uw huwelijk, 3 februari 2014, werd u benaderd door M. die u ervan beschuldigde hem niet op de hoogte te hebben gebracht van uw huwelijk. Er ontstond een schermutseling tussen u en M. waardoor u op twee verschillende plaatsen messteken ontving. U vluchtte weg en ging meteen naar het politiekantoor waar M. niet veel later arriveerde. De politie besteedde weinig aandacht aan u en verkoos M. te geloven en hield u vervolgens gedurende één nacht vast. Daags nadien, bij uw vrijlating, waarschuwde de politie u dat als M. iets zou overkomen u schuldig zou worden geacht. Na uw vrijlating zocht u medische hulp bij een apotheker. Nadien werd u nog verschillende keren aangesproken door M. en zijn kompanen.

15 mei 2015 werd, A., vriend en medewerker in de zaak, vermoord door Al Shabaab. De volgende dag ontving u een telefoon waarin u bedreigd werd en gezegd dat u, in de plaats van uw vriend, vermoord had moeten worden. U ging naar de politie waar er verder geen aandacht besteed werd aan uw problemen. U besloot vervolgens de inboedel van de studio te verkopen. Achteraf kreeg u een bericht waarin u bedreigd werd. Het is u echter niet duidelijk van wie het bericht afkomstig is. U verliet Somalië op 4 juni 2015 en kwam 4 augustus 2015 in België aan waarna u op 5 augustus 2015 asiel aanvraag.

U legt ter staving van uw asielaanvraag een kopie van uw diploma secundair onderwijs voor, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een bladzijde uit uw paspoort en een kopie van een attest 'ter vaststelling van de fysieke ingesteldheid'.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) enerzijds niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van uw vrees voor M., een lid van de Abgal clan en anderzijds omwille van uw problemen met Al-Shabaab. U kon uw problemen met de Abgal clan en met Al-Shabaab echter niet aannemelijk maken.

Vooreerst : uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot uw problemen met M., lid van de Abgal subclan, blijken een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnen. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag dd. 08.04.2016, p. 29) dat M., na u beschuldigd te hebben hem niet op de hoogte te hebben gebracht van uw trouwfeest, het trouwfeest begon aan te vallen. U verder in het gehoor gevraagd wanneer het net was dat M. uw huwelijk trachtte te verstoren en wat u toen aan het doen was, verklaart u dat het tijdens de plechtigheid zelf was, tijdens het trouwfeest (zie gehoorverslag dd. 08.04.2016, p. 31). U verklaart tevens dat toen hij binnenkwam, hij geroepen en gezegd heeft dat iedereen moest stoppen met dansen en vieren (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.04.2016, p. 32). Gepeild naar de reactie van uw familie antwoordt u dat iedereen schrik had en niemand iets had gezegd (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.04.2016, p. 32). Tijdens het tweede gehoor echter zijn uw verklaringen met betrekking tot de confrontatie met M. dermate verschillend dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd wordt. Initieel verklaart u, in lijn met uw eerste verklaringen, dat terwijl de mensen aan het feesten waren M. binnenkwam (zie gehoorverslag CGVS dd.20.05.2016). Verder in het gehoor echter, wanneer er u gevraagd wordt naar jullie activiteiten toen M. binnenviel, verklaart u dat iedereen zich aan het klaarmaken was (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016 p. 4) en dat de confrontatie buiten plaatsvond (zie gehoorverslag dd. 20.05.2016, p. 5). U nogmaals gevraagd naar de reactie van uw familie, antwoordt u dat alleen uw moeder daar was, dat de rest van de genodigden zich aan het klaarmaken waren in hun huis én dat het feestje nog niet was begonnen (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 7). Dat u er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot het moment waarop uw problemen begonnen, tast de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig aan. U maakte tevens tijdens het eerste gehoor op het CGVS op geen enkel punt melding van het feit dat M. in eerste instantie uw moeder aansprak en u tussen beiden kwam.

Ook met betrekking tot uw verklaringen over de gebeurtenissen in het politiekantoor zijn enkele tegenstrijdigheden op te merken. Het eerste gehoor op het CGVS wordt u gevraagd of u de verklaringen van M. kon aanhoren waarop u antwoordt dat hij tegen de politie zei 'is deze man klacht aan het neerleggen tegen mij, ik sta hier' en dat u vervolgens aangaf dat hij degene was die u verwond had (zie

gehoorverslag CGVS dd. 08.04.2016, p. 34). Het tweede gehoor echter, verklaart u enkel te hebben gehoord dat M. zei 'kunnen jullie deze man opsluiten, dat is een man die gewond is, die kan ons terug pijn doen, hou die maar een dag vast' (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2015 p. 9). U verklaart tevens dat M. niets rechtstreeks tegen u zei (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 9) omdat hij niet bij u in de buurt kwam. Uw eerste verklaringen spreken dat echter tegen. Op 8 april verklaart u dat M. op een gegeven moment zei dat hij de meerderheid is en u de minderheid en hoe u als Jareer het durfde klacht neer te leggen tegen een meerderheidspersoon (zie gehoorverslag CGVS, p. 29) waaruit duidelijk blijkt dat u wel rechtstreeks door hem aangesproken werd. U verklaart tevens voor dit incident geen problemen te hebben gehad met M., enkel dreigementen. U gevraagd naar concrete voorbeelden geeft u aan dat als u opkomt voor de kinderen van de wijk u bedreigd wordt; 'jij moet niet tegen mij praten want ik ga je ook zoals de kinderen slagen' (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 11). U verklaart echter niet iets dergelijks meegemaakt te hebben. U gevraagd naar mensen die soortgelijke problemen hebben ondervonden met M. verklaart u dat als hij het op iemand gemunt heeft hij sowieso naar u komt om u af te persen, te doden of de slagen. U verklaart dat als mensen 's avonds op straat aan het stappen zijn ze afgeperst worden door M. of dat hij geld en GSM's afpakt. U geeft tevens aan 's avonds niet weg te gaan en soortgelijke problemen niet te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, dd. 20.05.2016, p. 5). U geeft bovendien aan geen andere mensen te kennen die verwond werden door M. en u kan slechts één voorbeeld aanhalen van iemand die volgens uw verklaringen vermoord werd door hem (zie gehoorverslag CGVS, dd. 20.05.2016, p. 12).

U verklaart tot de Jareer clan, Shiidle subclan te behoren. Uw toebehoren tot de Jareer clan wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Dat bovendien vooral de etnische minderheden – waar Jareer een deel van uitmaakt – en beroepsgroepen doorheen de jaren geconfronteerd zijn geweest met discriminatie en – vooral tijdens de burgeroorlog – met ernstige mensenrechtenschendingen, staat buiten kijf. Louter lidmaatschap van één van deze groepen volstaat echter niet om erkend te worden als vluchteling. De asielzoeker dient op individuele basis een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, waarbij de ernst en de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten en/of discriminaties dient nagegaan te worden. U verklaart als minderheidsclan altijd geleeft te hebben onder dreiging en fysiek geweld, te leven om andere mensen te voeden, om gediscrimineerd te worden. Bovendien geeft u aan soms voor 'hen' te moeten werken en het risico te lopen geslagen of gedood te worden indien u weigerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.04.2016, p. 30). Wanneer u echter tijdens het tweede gehoor gevraagd wordt meer duiding te geven met betrekking tot deze verklaringen geeft u aan dat u soms, onder andere voor de abgal clan, moest helpen als er een huis verbouwd werd én dat u daar soms geld voor ontving, wat uw eerdere verklaringen namelijk dat weigering bestraft wordt met slagen en de dood toch in een ander daglicht stelt (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 15-16). U verklaart tevens, zowel tijdens het eerste gehoor (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.04.2016, p. 20 & p. 32) als tijdens het tweede gehoor (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 13-14) belastingen, 'bilal', te moeten betalen aan M. en zijn kompanen. U gevraagd naar andere mensen die zulke belastingen moesten betalen, antwoordt u de mensen waarover hij de macht heeft en degenen waarop hij het heeft gemunt. U geconfronteerd met het feit dat het dan niet om alle minderheden ging, geeft u aan dat het niet altijd om minderheden ging, enkel om degenen die hij wilt en waarop hij het gemunt heeft (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 13-14), waaruit eerder interpersoonlijke conflicten blijken dan vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Wanneer gepeild wordt naar hoe u als Jareer doorheen uw leven behandeld werd in Mogadishu en benadrukt wordt concrete voorbeelden te geven, verklaart u dat ze geloven dat een Jareer persoon nooit moe wordt, altijd kan werken. Dat ze bovendien zeggen dat de Jareer gemaakt zijn om landbouwgronden te graven, cement te maken, huizen te bouwen en funderingen te plaatsen. Ze zeggen dat het land van hun is en dat de Jareer enkel handarbeiders zijn en mensen die dingen op hun rug transporteren. U geconfronteerd met het feit dat u heel erg algemene beschrijvingen geeft en gevraagd naar voorbeelden uit uw eigen leefwereld, verklaart u niets te hebben meegemaakt en in uw plaats te werken. U nogmaals de kans gegeven uiteen te zetten welke problemen u heeft gehad door te peilen naar uw ervaringen als kind, geef u aan toen naar school te gaan (zie gehoorverslag CGVS, dd. 20.05.2016, p. 14) én geen problemen te hebben gehad omdat alle mensen verschillend zijn en niet iedereen u als minderheid beschouwt (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.04.2016, p. 20). Ook tijdens het eerste gehoor geeft u een voorbeeld van een conflict tussen de Shabelle (Jareer) en de Abgal clan en verklaart u tevens dat de Jareer in Waberi geen macht en wapens hebben en dat er niemand is die pijn voor hen voelt (zie gehoorverslag CGVS, dd. 08.04.2016, p. 19-20). U slaagt er echter niet in deze problemen, met uitzondering van de belastingen die u opgelegd werden, te personaliseren en te concretiseren. Vage en algemene verklaringen aangaande de discriminatie van minderheden zonder verdere individualisering volstaan niet. Dat niet enkel minderheden gevisieerd werden en dat het tevens om loutere willekeur ging, en dat u bovendien enkel de opgelegde belastingen kan aanhalen als

persoonlijk voorbeeld van behandeling als Jareer, is onvoldoende zwaarwichtig om als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie beschouwd te worden.

Tot slot moet met betrekking tot uw problemen met Al-Shabaab worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate vaag, tegenstrijdig én onwaarschijnlijk zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Zo slaagt u er niet in duidelijkheid te scheppen over het aantal keer en de gelegenheden waarbij u gecontacteerd/benaderd werd door Al-Shabaab. Tijdens het eerste gehoor geeft u aan 1 keer gebeld te zijn geweest door Al-Shabaab in maart 2015 met het voorstel te stoppen met uw werk. U benadrukt tevens dat het niet ging om een dreigement maar om een voorstel (zie gehoorverslag dd. 08.04.2016, p. 35). Dat Al-Shabaab zulke dingen voorstelt en niet afdwingt is zeer onwaarschijnlijk. Tijdens het tweede gehoor verklaart u dat u nooit gevraagd werd te stoppen met de zaak. U geconfronteerd met uw verklaringen tijdens het eerste gehoor, geeft u aan dat het enkel om de cassetten ging en dat u niet eens weet of het voorstel uitging van Al-Shabaab of van de mensen van de wijk, een twijfel die tijdens het eerste gehoor niet aan de oppervlakte is gekomen. U verklaart bovendien dat dit voorstel in de beginperiode van uw werk gedaan werd, wat volgens uw eigen verklaringen in 2014 was (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 18 en dd. 08.04.2016, p. 11) wat in tegenstrijd is met uw verklaringen gebeld te zijn geweest door Al-Shabaab in maart 2015. Ook verklaart u tijdens het tweede gehoor dat u eerst bedreigd werd en dat dan pas de moord op uw vriend plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 16) en dat als ze u zouden hebben gedwongen de zaak te sluiten, u dat gedaan zou hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 17). U, nogmaals, gevraagd of u reeds bedreigingen had ontvangen voor uw vriend vermoord werd, antwoordt u neen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 20.05.2016, p. 17). Dat u er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot de eerste keer en het aantal keren dat u benaderd werd door Al Shabaab tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate aan. U geeft tevens aan dat u nooit duidelijk werd gemaakt waarom ze, Al-Shabaab, u opzochten (zie gehoorverslag CGVS, dd. 20.05.2016, p. 20). Dat u zonder waarschuwing of zonder enige verplichting uw zaak te sluiten, aangevallen zou worden door Al-Shabaab is zeer onwaarschijnlijk. Dat u bovendien nog het risico zou lopen op vervolging van Al-Shabaab na het sluiten van uw zaak is niet in lijn met de informatie waarover het CGVS beschikt en die stelt dat zij die hun activiteiten stopzetten in principe geen verdere problemen ondervinden met Al-Shabaab (zie administratief dossier).

Bovendien legt u met betrekking tot het incident zelf tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor dat uw vriend buiten zat toen hij vermoord werd (zie gehoorverslag CGVS, dd. 08.04.2016, p. 35) en tijdens het tweede gehoor dat hij aan de kant van de foto's was en foto's aan het ontwikkelen was (zie gehoorverslag CGCS dd. 20.05.2016, p. 17). Uitgaande van uw verklaringen dat de studio in drie verschillende delen verdeeld was, een deel voor de fotoshop, de verhuur van cassetten en shisha (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 16), kan bezwaarlijk gezegd worden dat uw vriend zich buiten bevond. U verklaart daags nadien telefonisch gecontacteerd te zijn geweest door Al-Shabaab waarin ze zeiden dat u in plaats van uw vriend gedood had moeten worden. U ging vervolgens naar het politiebureau om aan te tonen dat u gebeld werd. U verklaart dat de politie u niet hielp en dat ze zeiden dat ze niets konden doen aan iemand die ze niet zagen (zie gehoorverslag dd. 20.05.2016, p. 20), wat in strijd is met uw verklaringen bij DVZ waarin u stelde dat de politie u niet hielp omdat u van een minderheidsclan bent en het hen niet interesseerde (zie vragenlijst CGVS dd. 26.11.2016, vraag 3.5.).

Tot slot vermeldt u een bericht dat u ontving tijdens de verkoop van de inboedel van uw studio (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 19). Hierbij moet benadrukt worden dat u er niet in slaagde dit gegeven te vermelden tijdens het eerste gehoor. U geeft aan niet te weten van wie het bericht kwam, van de afpersers of van Al-Shabaab (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 21). U gevraagd hoe vaak u gecontacteerd werd door Al-Shabaab, verklaart u enkel de eerste keer toen ze zeiden dat u uw plaats moest sluiten, waarvan u niet weet wie de afzender is, en de dag dat ze uw vriend hebben vermoord. U gevraagd of u achteraf nog gecontacteerd werd zegt u van niet (zie gehoorverslag CGVS, dd. 20.05.2016, p. 21) wat in tegenstrijd is met uw eerdere verklaringen. Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk en tegenstrijdig zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

De door u voorgelegde documenten ondersteunen uw asielrelaas niet. De gegevens op de koppies van uw geboorteakte, paspoort, bewijs van fysieke ingesteldheid en certificaat van secundair onderwijs, worden in deze beslissing immers niet in twijfel getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden geviseerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal

burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op 26 september 2016 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu. De bijkomende nota bevat "COI Focus: 'Somalië: Veiligheidssituatie Mogadishu' van 6 september 2016, Cedoca."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Verzoeker vraagt om te worden erkend als vluchteling en zal hierna uiteenzetten waarom hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag omwille van 3 redenen:

(i) het behoren tot de etnische minderheidsgroep van de Jareer clan die stelselmatig wordt gediscrimineerd en slachtoffer is van mensenrechtenschendingen;

(ii) problemen met M., een lid van de Abgal meerderheidsclan, die verzoeker heeft afgeperst tijdens zijn trouwfeest op 03/02/2014, hem ernstig heeft verwond, en waarbij de lokale politie aan verzoeker niet de nodige bescherming wou bieden wanneer hij daarom verzocht;

(iii) problemen met de terreurgroep Al-Shabaab, die een vriend van verzoeker (de genaamde A.) voor zijn ogen heeft vermoord op 15/05/2015 en daarna bedreigingen heeft geuit aan verzoeker, dat ze hem ook zullen ombrengen als hij niet zou stoppen met zijn werk.

(i) Vrees voor vervolging o.b.v. het lidmaatschap van de etnische groep van de Jareer clan
In Somalië geldt er al jaren een stammenconflict waarbij minderheidsgroepen of bepaalde etnische bevolkingsgroepen/stammen stelselmatig worden gediscrimineerd louter op basis van het behoren tot een bepaalde sociale/etnische groep.

Cliënt behoort tot de stam (of etnische groep) van de Bantu (ook wel Jareer clan genoemd).
Het lidmaatschap van die etnische groep wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Het CGVS schrijft letterlijk in haar beslissing dd. 08/06/2016 (zie pg. 2):
"Uw toebehoren tot de Jareer clan wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Dat bovendien vooral de etnische minderheden – waar Jareer een deel van uitmaakt – en beroepsgroepen doorheen de jaren geconfronteerd zijn geweest met discriminatie – en vooral tijdens de burgeroorlog – met ernstige mensenrechtenschendingen, staat buiten kijf."

De Bantu of Jareer clan is een etnische bevolkingsgroep in Somalië waarvan de voorouders verhandeld werden als slaven. De meerderheid van de huidige Jareer clan zijn landbouwers of handarbeiders. Personen die tot de Jareer clan behoren, zijn volgens verzoeker herkenbaar omdat ze meestal dezelfde fysieke eigenschappen vertonen, zoals stevig kroezig haar, een iets grotere neus, stevige lichaamsbouw, e.d.m.

Leden van de Jareer clan worden als minderheidsgroep stelselmatig gediscrimineerd in het publieke leven, in het onderwijs, toegang tot gezondheidszorg en op de arbeidsmarkt (problemen met toegang tot werk). Leden van de Jareer clan worden regelmatig geïsoleerd en als minderwaardig beschouwd door andere stammen die behoren tot de meerderheidsclan (zoals Abgal) en zij worden regelmatig slachtoffer van zinloos geweld.

Naast het louter lidmaatschap van deze etnische minderheidsgroep, heeft verzoeker ook persoonlijke vrees voor vervolging om volgende redenen:

Zo kan verzoeker als lid van de Jareer clan zijn fundamentele grondrechten niet uitoefenen in Somalië.
Wanneer cliënt bijvoorbeeld bescherming vraagt van de Somalische politie/overheid omdat hij het slachtoffer is geworden van een misdrijf – zoals in casu afpersing met slagen en verwondingen door Maow tijdens zijn trouwfeest op 03/02/2014, of bedreigingen door Al-Shabaab en de moord op zijn vriend op 15/05/2015 – dan geeft de politie geen aandacht aan zijn verhaal, wensen ze geen klacht te noteren, geen onderzoek te voeren en krijgt verzoeker geen medische hulp omdat hij toch maar tot de minderheidsclan behoort (Jareer).

Zo heeft verzoeker ook regelmatig onder druk, dwang of bedreigingen kosteloos arbeid moeten verrichten voor personen die behoren tot de meerderheidsgroep, en wanneer hij het werk zou weigeren, zou hij het risico lopen om slachtoffer te worden van fysiek geweld.

Als lid van de Jareer clan diende verzoeker ook belastingen (ook 'bilal' genoemd) te betalen aan Maow, lid van de meerderheidsclan Abgal. Deze belasting werd niet opgelegd door de overheid maar door een meerderheidsclan (Abgal) aan een minderheidsclan (Jareer).

Al deze elementen maken dat verzoeker ernstige vrees heeft voor vervolging op basis van zijn ras of behoren tot een bepaalde sociale/etnische groep (als lid van de Jareer clan) en dat hij de bescherming van de Somalische overheid niet kan inroepen.

(ii) De problemen met M., lid van de Abgal meerderheidsclan, en de afwezigheid van bescherming vanwege de overheid

Op 03/02/2014 is verzoeker in Mogadishu gehuwd met mevrouw S. A. M. (ook lid van de Jareer clan). Tijdens het trouwfeest werd verzoeker lastig gevallen door M. en zijn kompanen, leden van de Abgal meerderheidsclan. De Abgal clan heeft grote invloed in Mogadishu. M. beschuldigde verzoeker ervan dat hij hem niet op de hoogte had gebracht van het huwelijk. M. begon verzoeker af te persen. Hij vroeg aan verzoeker om een geldsom te betalen, zoniet mocht het huwelijk niet doorgaan. Verzoeker protesteerde daartegen maar werd daarop fysiek aangevallen. Verzoeker kreeg twee messteken van M. M. zei aan verzoeker dat hij tot een minderheidsclan behoort en niets voorstelde.

Hierop is verzoeker naar de politie gevlucht om aangifte te doen van die feiten. M. is ook naar de politie gestapt en wenste op zijn beurt ook een klacht in te dienen tegen verzoeker.

Op het ogenblik dat verzoeker zijn verhaal aan het doen is t.a.v. de politie over het verstoren van zijn huwelijk, de afpersing en zijn verwondingen, komt M. het politiekantoor binnen. M. roept opnieuw dat verzoeker hij tot een minderheidsclan behoort en niets te zeggen heeft.

M. verdraait de feiten en de politie hecht geen verder geloof meer aan de verklaring van verzoeker omdat hij tot de Jareer minderheidsclan behoort en M. tot de meerderheidsclan.

Verzoeker wordt door de politie zelfs één nacht vastgehouden, ondanks het feit dat hij slachtoffer is en verwond is (hij bloedde t.g.v. de 2 messteken).

De politie/overheid neemt geen maatregelen om de nodige bescherming te geven aan verzoeker (in de zin van artikel 48/5 §2, lid 2 Vreemdelingenwet), weigert deze zaak van afpersing en slagen/verwondingen te onderzoeken en verschaft zelfs geen medische hulp aan verzoeker.

De politie heeft zelfs aan verzoeker meegedeeld dat wanneer M. later iets zou overkomen, in welke omstandigheden dan ook, dat de politie verzoeker daarvoor verantwoordelijk zal houden.

Verzoeker vreest dat hij bij een terugkeer naar Somalië opnieuw zal worden lastig gevallen door M. of door iemand anders van de meerderheidsclan Abgal, en dat hij de bescherming van de overheid niet zal kunnen uitoefenen.

(iii) Het geweld en de bedreigingen vanwege de terreurgroep Al-Shabaab en de afwezigheid van bescherming vanwege de overheid

In 2014 is verzoeker in Mogadishu gestart met de uitbating van een studio die onderverdeeld was in 3 ruimten. In de eerste ruimte werden films/cassetten verhuurd, in de andere ruimte was er een fotostudio ondergebracht waar filmrolletjes werden verkocht en in de derde ruimte hadden bezoekers de gelegenheid om shisha te roken. Verzoeker baatte deze zaak uit samen met een vriend A.

In maart 2015 werd verzoeker gecontacteerd door Al-Shabaab met de vraag om de zaak te sluiten omdat hun werk in strijd was met de regels van de Islam.

Gezien verzoeker daar geen gevolg aan gaf, is er op 15/05/2015 een gemaskerde man van Al-Shabaab langsgesproken naar de studio van verzoeker en heeft die persoon via de deuropening (de dader stond buiten) de vriend van verzoeker, A. die binnen aan het werk was, neergeschoten. De schutter van Al-Shabaab riep daarbij de naam van verzoeker.

Het was de bedoeling van Al-Shabaab om verzoeker, die hoofd was van de zaak, te vermoorden maar ze hebben zich vergist. De schutter zei dat hij beter eerst verzoeker had vermoord maar dat hij nog niet de juiste kans had gekregen maar weldra ook zal gedood worden.

De politie is toen ter plaatse gekomen. Ze hebben eerst gevraagd wie de persoon is die vermoord is alvorens te vragen wie het gedaan heeft. Toen ze vernomen dat A. ook tot de Jareer clan behoorde, hebben ze geen grondig onderzoek willen voeren. Ze hebben maar enkele vragen gesteld en het lijk meegenomen.

Na de moord werd verzoeker telefonisch bedreigd door Al-Shabaab dat in plaats van de vriend eigenlijk verzoeker zou moeten gedood worden, dat ze verzoeker nog gaan komen vermoorden en dat ze hem nooit gaan vergeten.

Na die telefonische bedreigingen is verzoeker naar de politie gegaan om daarvan aangifte te doen. De politie heeft gezegd dat ze niets kunnen doen. Ze hebben letterlijk gezegd: "Jij bent van een minderheidsclan, het interesseert ons niet."

Hierop heeft verzoeker besloten dat hij Somalië wenst te ontvluchten, dat hij niet langer veilig is in Somalië (wegens de persoonlijke bedreigingen door Al-Shabaab), dat hij heeft vrees voor zijn leven en dat de lokale overheid/politie hem niet de nodige bescherming kan geven.

Op 04/06/2015 is verzoeker dan ook vertrokken uit Somalië om asielbescherming aan te vragen in een veilig land.

ONDERGESCHIKT: TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGS-STATUS

Ondergeschikt, indien Uw Zetel zou oordelen dat verzoeker toch niet als vluchteling zou kunnen worden erkend – quod non – vraagt verzoeker om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS erkent zelf in zijn beslissing van 08/06/2016 dat de veiligheidssituatie in Mogadishu (Somalië) complex, problematisch en ernstig is.

Al-Shabaab blijft tot op heden regelmatig aanslagen uitvoeren in Mogadishu, waarbij ook burgerslachtoffers vallen.

Zo is de moeder van verzoeker, mevrouw H. K. M., op 01/11/2015 in Somalië omgekomen door een terreuraanslag van Al Shabaab.

UNHCR geeft zelf aan dat veel personen die Zuid- en Centraal Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus, dat asielzoekers die afkomstig zijn uit "conflict-affected areas" nood hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of personen als gevolg van willekeurig geweld.

Verzoeker vraagt dan ook om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de

subsidiare beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiare beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

3.2.1.1. Vooreerst haalt de verzoekende partij problemen aan met M., lid van de Abgal subclan. Omwille van tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij acht de Raad het asielrelaas, dat betrekking heeft op de problemen met M., ongeloofwaardig.

Ten eerste omdat er tegenstrijdige verklaringen afgelegd werden omtrent de gebeurtenissen op het huwelijksfeest. In dit verband verklaarde de verzoekende partij tijdens het eerste gehoor dat M. haar huwelijk verstoorde tijdens de plechtigheid zelf. M zou geroepen hebben dat iedereen moest stoppen met dansen en vieren toen hij binnenkwam. Vervolgens heeft M. geroepen dat niemand hem op de hoogte gebracht heeft van het huwelijk, dat hij geld wou, zo niet kon het huwelijk niet doorgaan (gehoorverslag 1, p.31-32). De verzoekende partij verklaarde ook dat haar familie schrik had en niets gezegd heeft (gehoorverslag 1, p.32). Tijdens het tweede gehoor verklaarde de verzoekende partij oorspronkelijk dat de mensen aan het feesten waren toen M. binnenkwam (gehoorverslag 2, p.3). De verzoekende partij verklaarde vervolgens tijdens het tweede gehoor dat iedereen zich aan het klaarmaken was en dat de confrontatie met M. buiten plaatsvond (gehoorverslag 2, p. 4-5). Gevraagd naar de reactie van de familie, stelde de verzoekende partij nu dat enkel haar moeder daar aanwezig was, dat de overige genodigden zich in het huis aan het klaarmaken waren en dat het feest nog niet

begonnen was. Voorts verklaarde de verzoekende partij dat M. eerst haar moeder aansprak en dat zij tussengekomen was (gehoorverslag 2, p.5). Tijdens het eerste gehoor heeft de verzoekende partij nooit aangegeven dat M. eerst haar moeder lastiggevallen heeft, en dat zij haar moeder heeft trachten te verdedigen en daarom naar buitengegaan is. Het gegeven dat de verzoekende partij geen consistente verklaringen aflegt met betrekking tot het moment waarop haar problemen begonnen zijn, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Ten tweede bevatten de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot de gebeurtenissen op het politiekantoor tegenstrijdigheden. Tijdens het eerste gehoor verklaart de verzoekende partij dat zij zich binnen op het politiekantoor bevond toen M. aankwam (zie gehoorverslag 1, p. 33). Echter, bij het tweede gehoor verklaarde de verzoekende partij dat zij het politiekantoor niet binnen mocht, daar ze bebloed was en dat ze haar verklaringen aan de deur gedaan heeft (gehoorverslag 2, p. 8). Voorts antwoordde de verzoekende partij tijdens het eerste gehoor op de vraag of zij de verklaringen van M. heeft kunnen aanhoren dat: *“Ja, hij zei tegen de politie is deze man klacht aan het neerleggen tegen mij ik sta hier, dan heb ik gezegd ja hij is het die mij die pijn toegedaan heeft.”* Echter, tijdens het tweede gehoor heeft de verzoekende partij verklaard dat zij enkel kon horen dat M. verklaard heeft: *“kunnen jullie deze man opsluiten dat is een man die gewond is, die kan ons terug pijn doen, hou die maar een dag vast.”* Op de vraag wat M. nog verder zei, stelde de verzoekende partij dat ze dit niet gehoord heeft daar ze te veel pijn had (zie gehoorverslag 2, p. 9). Tijdens het tweede gehoor verklaarde de verzoekende partij dat M. ook niet rechtstreeks tegen haar gesproken heeft omdat hij niet in de buurt kwam (zie gehoorverslag 2, p.9). Uit de verklaringen, gedaan tijdens het eerste gehoor, blijkt echter dat M. wel rechtstreeks tegen de verzoekende partij heeft gesproken. De verzoekende partij heeft toen verklaard dat op het moment dat zij opgesloten werd M. gezegd heeft dat hij de meerderheid is *“en ik de minderheid en hij heeft gezegd jij als jareer hoe durft u een klacht neer te leggen tegen een meerderheidspersoon.”* (zie gehoorverslag 1, p. 29).

Ten derde legt de verzoekende partij tegenstrijdige en vage verklaringen omtrent de persoon van M. af. Uit het eerste gehoor blijkt dat: *“Wie is M. [...]? Hij is van het land van hawiye. Is dat zijn echte naam of een bijnaam? Is zijn echte naam zijn echte naam is dheereeye.”* (gehoorverslag 1, p. 31). Tijdens het tweede gehoor wordt opnieuw gevraagd of M. zijn echte naam is of een bijnaam. Daarop antwoordde de verzoekende partij: *“iedereen kent hem als M., ik weet niet of hij nog een naam heeft.”* (gehoorverslag 2, p. 12), terwijl de verzoekende partij tijdens het eerste gehoor nog een andere naam van M. opgegeven heeft. Wanneer de verzoekende partij tijdens het tweede gehoor gevraagd wordt om M. te beschrijven, antwoordt de verzoekende partij vaag en evasief. Zo beschrijft de verzoekende partij in algemene termen een woning en pas wanneer opnieuw gevraagd wordt hoe M. eruit ziet, stelt de verzoekende partij: *“hij was een lange man, hij had grote ogen.”* Ook dit is opnieuw een algemeen en vaag antwoord. Tijdens het eerste gehoor gaf de verzoekende partij aan dat zij ook al eerder problemen met M. gehad heeft. Toen haar gevraagd werd om dit te concretiseren, antwoordde de verzoekende partij dat: *“Dat hij mij discrimineerde waar ik woonde, het grootste probleem van hem begon toen hij naar het trouwfeest kwam en messteken gaf.”* (gehoorverslag 1, p. 31). Voorts verklaart de verzoekende partij tijdens het tweede gehoor dat zij nooit eerder problemen gehad heeft met M., maar dat er wel dreigementen geweest zijn (gehoorverslag 2, p. 11). Toen de *protection officer* naar een concreet voorbeeld vroeg, antwoordde de verzoekende partij dat: *“Als hij daar kwam, in onze wijk, niemand van jullie soort mag naar mij kijken, met boze ogen, de kinderen van onze soort, sloeg hij omdat ze hem niet groeten als hij daar was, als je vraagt waarom slaag je de kinderen, dan kijkt hij met eens naar jou, hij beschouwt je als minderwaardig.”*

Voor u persoonlijk, welke dreigementen hebt u van hem ontvangen?

Ikzelf als ik vraag waarom ga je de kinderen pijn doen en dan zegt hij als ik de kinderen niet slaag, en gaan ze niet leren dat ze me moeten begroeten, en jij moet niet tegen mij praten want ik ga je ook zoals de kinderen slagen.” Hieruit blijkt dat wanneer de *protection officer* doorvraagt, de verzoekende partij wederom vaag en evasief antwoordt. Er kan van de verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat ze concrete op haar betrokken voorbeelden kan aangeven, wanneer ze zelf verklaart door M. bedreigd te zijn geweest en problemen gehad heeft met hem. Wanneer tijdens het tweede gehoor gevraagd wordt of de verzoekende partij mensen kent die soortgelijke problemen ondervonden hebben, verloopt het gehoor als volgt: *“Ja er zijn verschillende trouwfeesten geweest Weet u of zij soortgelijke problemen hebben ondervonden?”*

Ja zij maken dat mee, hij zoekt mensen de mensen die hij wilt wel op

Vertel daar eens over

Als hij het op jou heeft gemunt dan komt hij sowieso naar jou om jou af te persen of om jou te doden of te slagen, 's avonds als jij op straat aan het stappen bent, perst hij de mensen af of pakt hij de mensen hun geld en GSM, hij hoeft zich daar niet te verbergen, hij hoeft niet gemaskerd rond te lopen, je ziet zijn gezicht en je kan er niets tegen doen omdat hij zegt dat hij machtiger is. Ik ging 's avonds niet weg dus gelukkig heb ik dit nooit meegemaakt

Kent u mensen die soortgelijke problemen met hem hadden?

Ja er zijn verschillende mensen die dat hebben meegemaakt

Vertel eens over iemand

Er was een oudere vrouw die bij ons in de wijk woonde, zij was een huisje aan het bouwen en hij is naar haar gegaan, waar is dat geld waarmee je dit huis gaat bouwen, dat is geld dat hij van de mensen afperst die huizen aan het bouwen zijn, iedereen die zwakker dan hem is, neemt hij geld van.” (gehoorverslag 2, p. 5-6). Wederom gaat het om een vaag en evasief antwoord. Immers, de verzoekende partij verklaart dat verschillende personen dergelijke problemen ondervonden hebben op hun trouwfeest, maar wanneer haar gevraagd wordt om hier meer over te vertellen, begint ze te vertellen over personen die 's avonds gedood, afgeperst of geslagen worden omwille van geld of gsm's. Wanneer er vervolgens in het gehoorverslag gevraagd wordt of de verzoekende partij andere mensen kent die door M. verwond werden, stelt de verzoekende partij van niet (gehoorverslag 2, p. 12). Wanneer er gevraagd wordt of de verzoekende partij iemand kent die door M. gedood werd, stelt de verzoekende partij dat M. haar eigen schoonzus vermoord heeft, omdat zij problemen veroorzaakte tussen M. en zijn broer (gehoorverslag 2, p. 12). Deze verschillende tegenstrijdige en vage antwoorden omtrent de persoon van M. ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij.

3.2.1.2. Vervolgens steunt de verzoekende partij haar vluchtelingenverklaringen op het gegeven dat ze Jareer is. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht gesteld dat: *“U verklaart tot de Jareer clan, Shiidle subclan te behoren. Uw toebehoren tot de Jareer clan wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Dat bovendien vooral de etnische minderheden – waar Jareer een deel van uitmaakt – en beroepsgroepen doorheen de jaren geconfronteerd zijn geweest met discriminatie en – vooral tijdens de burgeroorlog – met ernstige mensenrechtenschendingen, staat buiten kijf. Louter lidmaatschap van één van deze groepen volstaat echter niet om erkend te worden als vluchteling. De asielzoeker dient op individuele basis een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, waarbij de ernst en de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten en/of discriminaties dient nagegaan te worden. U verklaart als minderheidsclan altijd geleefd te hebben onder dreiging en fysiek geweld, te leven om andere mensen te voeden, om gediscrimineerd te worden. Bovendien geeft u aan soms voor ‘hen’ te moeten werken en het risico te lopen geslagen of gedood te worden indien u weigerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.04.2016, p. 30). Wanneer u echter tijdens het tweede gehoor gevraagd wordt meer duiding te geven met betrekking tot deze verklaringen geeft u aan dat u soms, onder andere voor de abgal clan, moest helpen als er een huis verbouwd werd én dat u daar soms geld voor ontving, wat uw eerdere verklaringen namelijk dat weigering bestraft wordt met slagen en de dood toch in een ander daglicht stelt (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 15-16). U verklaart tevens, zowel tijdens het eerste gehoor (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.04.2016, p. 20 & p. 32) als tijdens het tweede gehoor (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 13-14) belastingen, ‘bilal’, te moeten betalen aan M. en zijn kompanen. U gevraagd naar andere mensen die zulke belastingen moesten betalen, antwoordt u de mensen waarover hij de macht heeft en degenen waarop hij het heeft gemunt. U geconfronteerd met het feit dat het dan niet om alle minderheden ging, geeft u aan dat het niet altijd om minderheden ging, enkel om degenen die hij wilt en waarop hij het gemunt heeft (zie gehoorverslag CGVS dd. 20.05.2016, p. 13-14), waaruit eerder interpersoonlijke conflicten blijken dan vervolging in de zin van de Conventie van Genève.*

Wanneer gepeild wordt naar hoe u als Jareer doorheen uw leven behandeld werd in Mogadishu en benadrukt wordt concrete voorbeelden te geven, verklaart u dat ze geloven dat een Jareer persoon nooit moe wordt, altijd kan werken. Dat ze bovendien zeggen dat de Jareer gemaakt zijn om landbouwgronden te graven, cement te maken, huizen te bouwen en funderingen te plaatsen. Ze zeggen dat het land van hun is en dat de Jareer enkel handarbeiders zijn en mensen die dingen op hun rug transporteren. U geconfronteerd met het feit dat u heel erg algemene beschrijvingen geeft en gevraagd naar voorbeelden uit uw eigen leefwereld, verklaart u niets te hebben meegemaakt en in uw plaats te werken. U nogmaals de kans gegeven uiteen te zetten welke problemen u heeft gehad door te peilen naar uw ervaringen als kind, geef u aan toen naar school te gaan (zie gehoorverslag CGVS, dd. 20.05.2016, p. 14) én geen problemen te hebben gehad omdat alle mensen verschillend zijn en niet iedereen u als minderheid beschouwt (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.04.2016, p. 20). Ook tijdens het eerste gehoor geeft u een voorbeeld van een conflict tussen de Shabelle (Jareer) en de Abgal clan en verklaart u tevens dat de Jareer in Waberi geen macht en wapens hebben en dat er niemand is die pijn voor hen voelt (zie gehoorverslag CGVS, dd. 08.04.2016, p. 19-20). U slaagt er echter niet in deze problemen, met uitzondering van de belastingen die u opgelegd werden, te personaliseren en te concretiseren. Vage en algemene verklaringen aangaande de discriminatie van minderheden zonder verdere individualisering volstaan niet. Dat niet enkel minderheden geïsoleerd werden en dat het tevens om loutere willekeur ging, en dat u bovendien enkel de opgelegde belastingen kan aanhalen als

persoonlijk voorbeeld van behandeling als Jareer, is onvoldoende zwaarwichtig om als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie beschouwd te worden." In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij dat ze geen concrete voorbeelden gegeven heeft en verwijst ze naar de problemen die ze met M. gehad heeft. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen geloof gehecht wordt aan de problemen die de verzoekende partij met M. gehad heeft omwille van tegenstrijdige en vage verklaringen die de verzoekende partij afgelegd heeft omtrent de gebeurtenissen op het trouwfeest, de gebeurtenissen op het politiekantoor en de persoon van M. Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet op voormelde beweringen beroepen om haar problemen als lid van de Jareer-clan te concretiseren. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verklaart dat zij regelmatig onder druk, dwang of bedreigingen kosteloos arbeid moest verrichten voor personen die tot de meerderheidsclan behoorden, anders liep zij het risico op fysiek geweld, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit op geen enkele wijze concretiseert. De verzoekende partij beperkt zich tot algemene en vage beweringen. Ook in de verschillende gehoorverslagen zijn hiervan geen concrete voorbeelden van terug te vinden. Waar de verzoekende partij stelt dat ze belastingen diende te betalen aan M. als lid van de Abgal-clan, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat ze tijdens het gehoor erkend heeft dat niet alle minderheden een dergelijke belasting dienden te betalen waaruit eerder interpersoonlijke conflicten blijken dan vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Door opnieuw aan te halen dat zij belastingen diende te betalen aan M., zonder de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het betalen van belastingen aan een lid van de Abgal-clan *in casu* geen probleem van interpersoonlijke aard is. Daarenboven om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wat *in casu* niet wordt aangetoond door de verzoekende partij.

3.2.1.3. Tot slot stelt de verzoekende partij dat zij problemen gehad heeft met Al-Shabaab en dat haar vriend door hen werd vermoord. Omwille van het gegeven dat de verzoekende partij vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen afgelegd heeft omtrent haar problemen met Al-Shabaab, wordt er geen geloof gehecht aan haar verklaringen hieromtrent. In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij vooreerst voorbij aan het gegeven dat ze tijdens het eerste gehoor verklaard heeft dat zij in maart 2015 één keer door Al-Shabaab gebeld werd met het voorstel om te stoppen met haar werk. De verzoekende partij geeft zelf aan tijdens het eerste gehoor dat het niet om een dreigement ging, maar een soort voorstel (gehoorverslag 1 p. 35). Gelet op de wijze waarop de verzoekende partij de werking van Al-Shabaab tijdens de verschillende gehoren beschrijft, is het onwaarschijnlijk dat het niet ging om een dreigement, maar een louter voorstel. Tijdens het tweede gehoor verklaart de verzoekende partij dat Al-Shabaab nooit gevraagd heeft om te stoppen met de winkel (gehoorverslag 2, p.18). Wanneer de verzoekende partij geconfronteerd wordt met haar verklaringen van het eerste gehoor stelt ze: *"de vorige keer zei u dat ze ooit wel een soort voorstel hadden gedaan om te stoppen met- de zaak. klopt dat?"*

Dat was enkel voor de cassetten, dat we moesten stoppen, maar de andere twee niet, ze hebben enkel gezegd de verboden cassetten moeten jullie stoppen, daarna zijn ze nooit meer terug gekomen, die mensen weet ik niet eens of dat al shabaab was of mensen van de wijk .

Wanneer?

Begin van ons werk, dat zijn mensen die daar niet tegen kunnen dat je voor je leven werkt, we hebben dat niet eens gedacht dat dat een probleem zou brengen." Tijdens het eerste gehoor heeft de verzoekende partij nooit haar twijfel geuit dat het misschien mensen van de wijk waren die haar gebeld hadden. Ook heeft de verzoekende partij het telefoongesprek tijdens het eerste gehoor niet in de beginperiode van de winkel gesitueerd, wat volgens haar eigen verklaringen in 2014 was (gehoorverslag 1, p. 11 en gehoorverslag 2, p.18), maar ze heeft het telefoongesprek begin maart 2015 gesitueerd (gehoorverslag 1, p. 35). Daarenboven heeft de verzoekende partij ook tijdens het tweede gehoor tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Ten eerste heeft de verzoekende partij verklaard dat ze eerst bedreigd werd en dat dan pas de moord op haar vriend plaatsvond (zie gehoorverslag 2, p. 16). Ook stelt de verzoekende partij dat indien Al-Shabaab haar gedwongen zou hebben om de winkel te sluiten ze dit gedaan zou hebben (zie gehoorverslag 2, p.17). Tijdens hetzelfde gehoor verklaart de verzoekende partij vervolgens dat ze voor de moord op haar vriend niet bedreigd werd door Al-Shabaab. Ook met de bezigheid van haar vriend op het moment dat hij vermoord werd, heeft de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Tijdens het eerste gehoor verklaarde de verzoekende partij dat haar vriend buiten zat, terwijl zij zelf binnen werk aan het doen was (zie gehoorverslag 1, p. 35). Echter, tijdens het tweede gehoor geeft de verzoekende partij aan dat haar vriend zich van voor in de zaak bevond, nabij de foto's, toen Al-Shabaab naar hem kwam en hem doodschoot. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat deze tegenstrijdigheid te wijten is aan vertaalproblemen met de tolk. De verzoekende partij stelt dat met 'binnen en buiten', 'voor en achter' de

toonbank bedoeld wordt. Het gegeven dat er zich vertaalproblemen hebben voorgedaan tijdens de verschillende gehoren, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Evenmin onderbouwt de verzoekende partij haar bewering dat er zich vertaalproblemen hebben voorgedaan. Uit de gehoorverslagen blijkt ook niet dat de verzoekende partij in de beschrijving van haar zaak ooit aangehaald heeft dat de zaak een grote toonbank had. Voorts verklaarde de verzoekende partij tijdens het eerste gehoor dat Al-Shabaab haar de zestiende dag, nadat ze haar vriend vermoord hadden, hebben gecontacteerd (gehoorverslag 1, p.35). In het tweede gehoor verklaart de verzoekende partij dat Al-Shabaab haar de volgende dag gecontacteerd hebben (gehoorverslag 2, p. 19). Tijdens het tweede gehoor verklaarde de verzoekende partij dat ze de dag nadat haar vriend door Al-Shabaab vermoord werd, door Al-Shabaab opgebeld werd. Onmiddellijk na dit telefoongesprek is de verzoekende partij naar de politie gegaan om hulp te vragen, maar de politie heeft geantwoord: *"iemand die we niet zien, kunnen we niets aan doen"* (gehoorverslag 2, p. 36). Echter op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij verklaard dat de politie haar niet zou helpen omdat ze tot een minderheidsclan behoorde en dat de politie niet geïnteresseerd was. In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij de versie, die ze op de Dienst Vreemdelingenzaken verteld heeft, met name: *"jij bent van een minderheidsclan, het interesseert ons niet."* Wederom heeft de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afgelegd. In haar verzoekschrift kan de verzoekende partij zich niet beperken tot het uitkiezen van één versie en stellen dat deze versie de correcte versie is zonder dit met enig begin van bewijs te onderbouwen. Tot slot stelde de verzoekende partij tijdens het tweede gehoor dat zij bij de verkoop van de inboedel van de studio een bericht ontvangen heeft van Al-Shabaab op haar GSM waarin ze bedreigd werd (gehoorverslag 2, p. 19 en 21). Dit gegeven heeft de verzoekende partij niet eerder aangehaald, met name noch bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het eerste gehoor en noch tijdens het tweede gehoor waar ze de eerste maal vertelde over haar problemen met Al-Shabaab (gehoorverslag 2, p.16). Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij verschillende tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft met betrekking tot haar problemen met Al-Shabaab. Dergelijke tegenstrijdigheden over eenvoudige zaken die overigens tot de kern van haar asielrelaas behoren, ondergraven de geloofwaardigheid van deze loutere beweringen. De voorgehouden feiten vormen een manifeste afwijking op de alledaagsheid zodat zij in het geheugen zouden gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan; zij zijn immers van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven.

3.2.1.4. Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoekende partij dat de verzoekende partij tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal haar verhaal in grote lijnen verteld heeft, en tijdens het tweede gehoor meer details verteld heeft. De Raad wijst erop dat de tegenstrijdigheden die aangehaald worden geen betrekking hebben op details die weggelaten werden door de verzoekende partij. Het betreffen tegenstrijdigheden met betrekking tot eenvoudige zaken die betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezes voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Ook bij het begin van het eerste gehoor werd de verzoekende partij erop gewezen dat ze alles zo uitgebreid mogelijk moest vertellen, zowel wat betreft de algemene zaken als haar persoonlijke ervaringen.

Om in aanmerking te komen voor internationale bescherming moet de subjectieve vrees van de verzoekende partij geobjectiveerd worden. De bewering van de verzoekende partij ter terechtzitting dat zij, als haar vrees niet gegrond of oprecht zou zijn, nooit haar bezittingen zou hebben achtergelaten nu zij een goed draaiende zaak had, is geen bewijs voor de aanwezigheid en gegrondheid van de beweerdte vrees daar andere vertrekmotieven eveneens denkbaar zijn. Het loutere vertrek op zich is geen bewijs van een vluchtmotief.

3.2.1.5. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn

om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar haar land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1.6. Met betrekking tot de neergelegde documenten door de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“De door u voorgelegde documenten ondersteunen uw asielrelaas niet. De gegevens op de kopieën van uw geboorteakte, paspoort, bewijs van fysieke ingesteldheid en certificaat van secundair onderwijs, worden in deze beslissing immers niet in twijfel getrokken.”*

3.2.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Nu de verzoekende partij haar relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan zij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van haar persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het onderzoek naar de geweldsituatie in Mogadishu en de vraag of de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger, heeft verweerder zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota op geactualiseerde wijze uitgebreid gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de veiligheidssituatie wel problematisch en ernstig is, doch niet dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat de verzoekende partij door haar loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft daarbij in zijn ‘COI focus’ rekening gehouden met het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de intensiteit van de incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin het geweld de burgers dwingt om hun land te verlaten, of hun regio van herkomst te verlaten. Samenvattend blijkt dat verweerder erkent dat de situatie volatiel blijft, maar heeft vastgesteld dat het geweld in Mogadishu enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen die in hoofdzaak gericht zijn

tegen hotels en overheidsgebouwen of overheidsinstellingen en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of internationale instellingen. Verweerder acht het geweld bijgevolg niet langer dermate willekeurig dat het kan beschouwd worden als een situatie, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar de 'UNHCR *position on returns to Southern and Central Somalia*' van mei 2016, stelt verweerder terecht vast dat niet wordt geadviseerd om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Verweerder verwijst eveneens naar de rechtspraak van het EHRM, waarbij het recentste arrest dateert van 10 september 2015 (*R.H. t. Zweden*, nr. 4601/14) waarin het Hof tot het besluit kwam dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook al kon het Hof in dit arrest enkel rekening houden met de situatie van voor september 2015, en blijkt dat verzoeker bij zijn verzoekschrift persartikels over aanslagen heeft gevoegd die recenter zijn, dan nog blijken al die gevoegde artikelen de analyse van verweerder te bevestigen, met name dat er veel en ernstig geweld is in Mogadishu, maar dat dit gericht geweld betreft tegen in hoofdzaak restaurants, hotels, overheidsgebouwen en overheids personeel. Voorts blijkt uit de vorige 'COI focus' van februari 2016 dat de bronnen die zeggen dat Al-Shabaab thans meer burgers viseert, eigenlijk doelen op aanslagen gericht op hotels en restaurants, waarvan verweerder stelt - met verwijzing naar een arrest van de *Upper Tribunal* van het Verenigd Koninkrijk van 10 september 2014 - dat men redelijkerwijs van een gewone burger mag verwachten dat hij die zones en instellingen vermijdt die als doelwit door de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Zo stelt de *Jamestown Foundation* wel dat er meer gewone burgers door het geweld worden getroffen, maar verwijst die *Foundation* onder meer naar de aanslag op 'Lido Beach' van 21 januari 2016, die volgens het artikel, dat verzoeker heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift, ook gericht was op een restaurant. *Human Rights Watch* spreekt ook van het viseren van burgers, maar preciseert daarbij dat het om journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen gaat. Dit zijn echter groepen die specifiek worden geviserd door Al-Shabaab, maar verzoeker behoort niet tot die risicogroepen. Eveneens blijkt uit de *update* van september 2016 dat aan de paragraaf aangaande de *soft targets* thans is toegevoegd dat de experten Barnes en Yusuf vinden dat *soft targets* regelmatig het doelwit blijven van Al-Shabaab maar daarbij opnieuw verwijzen naar aanslagen op hotels in juni 2016 en dat een andere expert Christopher Anzalone meent dat de militaire operaties en aanvallen door Al-Shabaab niet op burgerlijke *soft targets* zijn gericht.

Uit de voormelde 'UNHCR *position paper*' van mei 2016, blijkt dat het UNHCR vrijwillige terugkeer ondersteunt naar Somalië van naburige landen of landen uit de regio, waarbij wordt benadrukt dat de beslissing van de vluchteling om terug te keren enkel gebeurt na volledige informatie over locatie in Somalië waarnaar de persoon vrijwillig wil terugkeren. Ook al stelt het UNHCR dat het feit dat de organisatie vrijwillige terugkeer en re-integratie ondersteunt niet mag gezien worden als een beoordeling van het UNHCR van de veiligheidssituatie voor individuen die een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, toch meent de Raad dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat het UNHCR actief zou meewerken aan vrijwillige terugkeer onder meer naar Mogadishu indien moet aangenomen worden dat in die stad de geweldssituatie dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad hecht hierbij ook belang aan het argument van verweerder, dat steun vindt in de 'COI focus', dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs naar Mogadishu voor een financiële injectie heeft gezorgd met een heropleving van het economisch leven tot gevolg. Dit manifesteert zich niet alleen in een verhoging van werkgelegenheid en talrijke handelszaken, maar ook in de beschikbaarheid van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, huisvuilophaling, brandweer en elektriciteit.

De Raad concludeert dan ook dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat in haar regio van herkomst een ernstige bedreiging voor haar leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

aannemelijk. Tenslotte wijst de Raad er op dat het gegeven dat de verzoekende partij Nederlands leert en reeds een beetje spreekt niet relevant is bij het beoordelen van een nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS